

lovgive paa dette Omraade og se at træffe Forholdsregler, der kunde bidrage til at indskrænke Udstedelsen af Patenterne og faa sat en passende Tidsfrist for Patenters Varighed. Jeg var derfor af dem, der i Samlingen 1891—92 mente, at det vilde være det heldigste at blive staaende ved en Tidsfrist af 5 Aar for Patenters Varighed; men da jeg erfarede, at baade Regeringen og Landstinget saa vel som Høire her i Folketinget holdt paa et længere Aaremaal, saa gik jeg som Kompromis op til 10 Aar, og hele Udvalget enedes da ogsaa herom, og vi mødte med en fælles Indstilling til det høje Ting, som blev vedtaget. Forslaget gik saa forrige Aar op til Landstinget og kom til en eneste Behandling der, og det viste sig da, at Landstinget tog Hensyn til Folketingets Stilling, idet Landstinget gik fra 15 Aars Varighed til 12 Aar. Men paa Grund af, at Lovforslaget kom tilbage paa et saa sent Tidspunkt, nægtede Folketinget at tage Sagen til Behandling, da den ikke kunde føres frem paa ordinær Maade. Jeg saa heri et Tegns paa, at Folketinget fremdeles var af den Opfattelse, at man ikke kunde gaa ind paa en saadan Patentbestyttelse som den, Landstinget foreslog. Jeg blev derfor meget ubehagelig overrasket ved at se, at Flertallet møder her med en Indstilling, hvorved der er lagt 3 Aar til Patenternes Varighed ud over, hvad Landstinget i Fjor forlangte. Det kan jeg ikke være med til, jeg finder, at det er at gøre Uret. Ganske vist vil jeg indrømme, hvad den ærede Ordfører nylig udtalte, at der er Kredse, der meget ønske at faa disse Patenter og at faa dem med en saa lang Varighed, som det er muligt, men det er ikke de Kredse, jeg tilhører, det er ikke Landbruget, og derfor tror jeg, at naar vi staa i det, som vi gøre i dette Øjeblik, hvor navnlig Landbruget, vort Hovederhverv, lider under den Toldbestyttelse, vor Industri har, saa er det ikke passende samtidig med, at vi opretholde denne Industriens Toldbestyttelse, at komme og lave et saadant Forslag, der er til Beneficte for Industrien, men til Skade for Landbruget. Jeg finder, at det er Uret. Det ærede Flertal taler saa højt om Agrarerne; ja, vi have hørt det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen) udtale, da Forslaget om en forhøjet Brændevinsbestatning var til Forhandling, at han saa hen til Agrarerne som den Jova, der skulde føre os ind i Kanaans Land; det ærede Medlem udtalte, at de havde en saa lykkelig Haand, at de kunde forme Sproget, saaledes, at alle kunde høje sig ind derunder. Jeg skal i dette Tilfælde bemærke, at Agrarerne ganske vist have talt og talt

en Del, som alle vide, men Agrarerne have sagt, at Lovgivningsmagten skulde arbejde hen til at gøre Erhvervsvilliaarene mere lige, end det nu for Tiden er Tilfældet. Men hvad gøre vi nu ved at vedtage et saadant Lovforslag? Derved give vi, som jeg allerede har udtalt, Industrien en Forøring paa Landbrugets, paa Forbrugernes Besøitning, og det kan jeg ingenlunde være med til. Jeg vil derfor anbefale det høje Ting at stemme imod Flertallets Indstilling. Thi ganske vist er det rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte, at hvis Flertallets Indstilling forkastes, saa vi ingen Lov, men jeg ser slet ikke, at der er sket nogen Skade derved. Jeg tror, at naar vi saa komme sammen næste Aar, have vi Betingelserne for at faa en Lov, der er bedre, end den vilde blive efter Flertallets Indstilling. Jeg tror, at det høje Landsting ikke vil kunne vedblive i Længden at staa fast paa en Patenttid af 15 Aar, naar de i Fjor gik ned til at hyde 12 Aar. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg anbefaler Tinget at stemme imod Flertallets Indstilling.

**Lauridsen:** Jeg skal fatte mig i yderste Korthed om denne Sag. Jeg har haft den Ære i 2 Aar at sidde i de Udvalg, der have behandlet denne Sag, og i det Fællesudvalg, hvis Indstilling foreligger til Tingets Afgørelse. Jeg kan derom kun sige dette, at dette Ting har i ethvert Punkt faaet sin Billie, saaledes som Sagen i sin Tid blev optillet af det ærede Medlem for Holbø Amt's 4de Valgkreds (A. Sørensen), undtagen med Hensyn til Spørgsmaalet om de 15 Aar. Om dette ene Spørgsmaal har der lige fra Begyndelsen af været stor Tvivl i Udvalget, og Flertallet, til hvilket jeg herom lige fra Begyndelsen har sluttet mig, har ment, at naar det Land Danmark, som dog er et af de allermindste Lande, gaar videre end noget andet Land i Retning af at beskaffe Patenter, hvilket er sket ved dette Lovforslag, har man ondt ved at forsvare et Standpunkt, hvorefter Landets egne Borgere ikke stilles lige med Udlandet, hvorefter der ikke sikres dem den samme Bestyttelse, som de kunne erholde i Udlandet. Det er Forklaringen af vort Standpunkt. Jeg skal tilføje, at det er min Mening, at de Takster, vi ere gaaede til, ere for høje, at man kun er gaaet til dem, fordi man har ment, at det var heldigere at faa en Patentlov gennemført, end at Forholdet ordnes ved administrativ Praksis. Deri ligger Forklaringen af, at vi have strakt os saa vidt, som vi have gjort, og jeg tror ikke, at det ærede